

Geert Barbier

**OOSTENDSE
TOTJES**

illustraties
Martine Dosselaere

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

inijkexemplaar

Geert Barbier

OOSTENDSE TOTJES

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

illustraties
Martine Dosselaere

Eerste druk 2024
Copyright tekst © Geert Barbier
Copyright illustratie(s) © Martine Dosselaere

OMSLAG
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-08-4 | NUR 303
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OOSTENDSE TOTJES

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

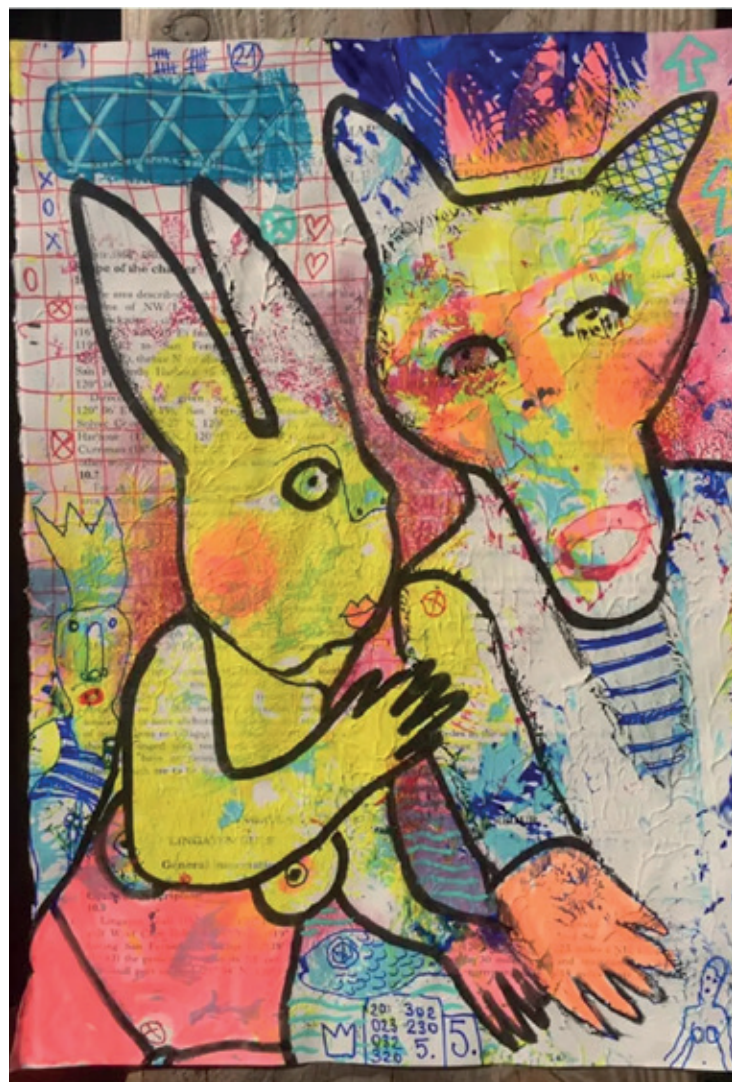
Ambilicious Breda | Kalmthout

Time is an idiot – Hiromi Kawakami

*Ceux qui ont avancé que tout va bien
Ont dit une sottise:
Il fallait dire que tout est au mieux - Voltaire*

Inhoud

1. Konijnenkeutels.....	11
2. Het avontuurlijk klokje van het Heilig Hart	17
3. Paardenmarkten	23
4. Het Luisterhuis.....	29
5. De Zeeleeuw	33
6. Het Paard.....	37
7. Het meisje dat trema's verzamelde	51
8. De arme visser en de wandelaar	55
9. De soldatenberg.....	67
10. De vliegende madam.....	69
11. Empire de Soi.....	75
12. De vliegende Madam II.....	79

Konijnenkeutels

Op Raversyde, in de straat die later de Dorpsstraat zou worden genoemd, woonde ooit een goochelaar. Hij was meer onderweg dan thuis: hij deed alle feesten van de wijde omtrek. En altijd had hij Gaston, zijn wit konijn bij. Dat was een speciaal konijn: hij kon op muziek de maat trappelen, buitelen en door een hoepel springen. Vooral de kinderen waren er zot van, want na de voorstelling mochten ze hem aaien en dat vond hij zelf heel leuk.

Tot op een dag Gaston begon oud te worden: al dat gesprong en gedartel ging hem niet zo goed meer af en hij raakte snel buiten adem. De volgende keer dat Mario, de goochelaar thuiskwam, zei hij tegen zijn vrouw: 'moksje, het is spijtig, maar we gaan onze Gaston moeten wegdoen.'

Francine, zijn vrouw, schrok zich een ongeluk en liet bijna de patatten die ze net wou afgieten vallen. 'Hoezo, Mario, Gaston wegdoen?' vroeg ze luid.

Mario zei dat het tijd was dat ze Gaston aan de slager verkochten, want zelf kon hij het ook niet opbrengen om die oude kameraad van vele reizen dood te maken en op te eten.

Gaston zat in de kamer ernaast in zijn kot, maar hij kon heel de conversatie volgen. Wat nu, dacht hij triest. Ik mijn peer afzwoegen voor meneer en die wil me aan de beenhouwer verkopen! Schoon is dat! Wat moet ik nu doen?

Hij piekerde en dacht na, maar hij kon niets bedenken. Eén ding was zeker: zodra hij kon, moest hij hier ontsnappen. Waarnaartoe? Het lag voor de hand: de duintjes! Hij zou naar de duintjes verhuizen! Al had hij bedenkingen:

hij was geen wild konijn, en hij was nog nooit in de duinen geweest. Een wit konijn, zou dat wel aanvaard worden door de andere konijnen die er zaten? En wat zou hij daar eten? Wortelen en kool kon hij wel op zijn buik schrijven!

De eerste keer dat het deurtje van zijn kot openging sprong hij onder de arm van Francine door en holde de stal uit, recht de velden in. Ze was zo verschoten dat ze hem niet eens achtervolgde, maar op haar kont voor het hok luid begon te wenen. Intussen was Gaston al een eind weg, en een geluk voor hem: er was juist geploegd en hij kon wegduiken in de voren.

Toen hij bijna aan de duinen was, aarzelde hij, en hij huppelde het kerkhof op. Hij zocht zich een plekje dat niet te erg opviel, rolde zich in een bolletje en viel in slaap.

~~~~

‘Hallooo_oo,’ hoorde hij ineens. Hij schrok wakker. Het was donker. Heel donker. Rondom hem zag hij verschillende paren ogen glinsteren. Duinkonijnen?

‘Zijn jullie duinkonijnen,’ vroeg hij aarzelend.

‘Wij zijn de familie Dunekeun. Franksje, Zjangsje, Tine, en ik ben Herbert. Vanwaar kom jij uit?’

Gaston vertelde zijn verhaal, terwijl de jongere konijnen hem kwamen besnuffelen.

‘Pa, waarom is die wit?’

‘Tja, daar vraag je wat! Omdat hij geen wild konijn is, denk ik! Een wit konijn zie je van ver, maar wij, met ons mooi bruin vel kunnen ons makkelijk verbergen.’

‘Denk je?’ vroeg Gaston.

‘En kan jij graven?’ vroeg Herbert uit de hoogte.

‘Hoezo, graven? Waarmee?’ vroeg Gaston.

'Met je pootjes, sakkerlootjes! Of denk je dat er hier konijnenhokken staan?'

'Ik kan dat wel leren, denk ik.'

'Leren, leren! Dat moet ik nog zien! Heel alleen?'

Nu zei Gaston niets meer. Hij keek wat triest om zich en boog dan zijn kopje.

~~~

'Nu content van jezelf, Bert?' hoorde Gaston. Er was nog een konijn bijgekomen. Een wijfje.

'Euh,' zei Bert.

'Ja, ik dacht het al. Er is natuurlijk wel een probleem: zo snel kan een buitenlands konijn hier niet wennen. Maar ik weet wat.'

'Buitenlands konijn! Maar ik ben helemaal geen buitenlands konijn!'

'Soit, je klappt toch anders als wijder. Kom nu maar mee met Jootje.'

'Waarnaartoe?'

'Naar Grumf, de Mechelse scheper van het Strackémuseum. Hier wat verder. Die gaat door voor de verstandigste hier.'

~~~

'Jaja, ik zie het probleem. Weet je wat nog het beste zou zijn,' grolde Grumf. 'Dat je terug naar huis kan als je zeker weet, dat ze je nooit aan de slager verkopen. Dat is toch dat huis met die witte tegels, nee? Er staat daar soms een wieg buiten, of vergis ik me?'

'Dat klopt,' antwoordde Gaston, 'ze hebben een kindje van een paar maanden oud en als de zon schijnt zet de moeder hem soms buiten.'